

TOLERANCYJNY PRZEDSZKOLAK

Co właściwie znaczy słowo tolerancja? Dlaczego jest taka ważna? I jak nauczyć dzieci zrozumienia i akceptacji dla „inności”?

By je zrozumieć, trzeba zacząć od zdefiniowania przyjętych w danej kulturze standardów „normalności”, wówczas „inni”, będą wszyscy odbiegający w jakikolwiek sposób od tej przyjętej przez daną społeczność normy. W tej „pojemnej szufladzie”, znajdują się więc zarówno osoby niepełnosprawne, ludzie o odmiennym od naszego kolorze skóry, poglądach religijnych, obyczajach, czy narodowości itd.

Dlaczego jest taka ważna?

Tolerancja jest podstawą harmonijnego życia społecznego, a jej brak główną przyczyną większości konfliktów i wojen. Na szczęście dzieci rodzą się bez przekonań i poglądów, a więc i bez uprzedzeń. Niestety to ponoszą winę za wpojenie im negatywnego nastawienia do ludzi innej rasy, kultury czy wyznania. Najlepszym dowodem są dzieci wychowujące się w środowisku mieszanym, czyli takim, które stwarza okazję do kontaktów z osobami niepełnosprawnymi czy przedstawicielami różnych narodowości.

Jeśli umożliwimy własnym pociechom zróżnicowane kontakty z ludźmi, którzy wyglądają, mówią i myślą inaczej niż my wychowamy człowieka otwartego i tolerancyjnego. Możliwość wspólnego bycia ze sobą dzieci w życiu codziennym stwarza grupa integracyjna. To właśnie przedszkole wprowadzi dziecko w świat dotąd dla niego obcy. Uczy go tego, że istnieją inne dzieci i ich potrzeby. To proces socjalizacji. Dziecko nabywa wiele innych umiejętności i wiadomości o otaczającym go świecie bliższych i dalszych znajomych. Nabywa umiejętności funkcjonowania w grupie rówieśniczej, kształtuje swoją osobowość, próbuje zrozumieć i akceptować uczucia innych.

W przedszkolnych oddziałach integracyjnych już od wczesnego dzieciństwa uczy się dzieci wzajemnej życzliwości, tolerancji i zrozumienia. Stwarza się korzystne sytuacje, które wspierają umiejętności zgodnego współżycia i współdziałania.

Placówki integracyjne dają szansę wychowania młodego pokolenia, które będzie w przyszłości akceptowało i rozumiało ludzi niepełnosprawnych. Szansę na naukę się tolerancji, wyrozumiałości, solidarności, poszanowania godności każdego człowieka i szacunku dla innych od najwcześniejszych lat swego życia. Uzewnętrzniania wartości i norm społecznych, które mu pokazuje rodzina i inne grupy społeczne.

Nawiązywane kontakty partnerskie motywują dziecko do akceptowania własnych ograniczeń, uczą zaufania do siebie i świata, rozwijają samodzielność. Dziecko zdobywa doświadczenie społeczne z bezpośredniego obcowania. Spontanicznie przyjmowane „role terapeutyczne” uczą opieki, niesienia pomocy.. W ten sposób kształtuje się postawa „otwarcia” na drugiego człowieka i jego potrzeby. Dzieci uczą się tolerancji i prawdziwej akceptacji odmienności oraz widzenia niepełnosprawnego „ponad” jego ograniczeniami, a nie przez pryzmat kalectwa. Nabywają wrażliwości, rozwijają wyobraźnię, stają się bardziej uważne w kontaktach z innymi. To właśnie zdrowi rówieśnicy dostrzegają indywidualne cechy i zdolności u swoich mniej sprawnych kolegów, uczą się nawiązywać z nimi sympatie i przyjaźnie. niesprawność i odmienne zachowanie nie jest zauważane jako nienormalność, lecz każdy jest akceptowany i tolerowany takim jaki jest. Dziecko niepełnosprawne, poprzez kontakty ze zdrowymi rówieśnikami, ma możliwość poznania norm i zasad obowiązujących w grupie społecznej. Kontakty partnerskie motywują do akceptowania własnych ograniczeń. Uczą zaufania do siebie i świata, uodparniają na przejawy zainteresowania jego osobą. W grupie integracyjnej dzieci niepełnosprawne mogą realizować swoje potrzeby psychiczne i osiągnąć poczucie bezpieczeństwa, a także przygotować się do późniejszego życia w zwykłej grupie społecznej. Doświadczenia jakie zdobywają w gronie swoich zdrowych, prawidłowo rozwijających się kolegów, są niezbędne w drodze do osiągnięcia samodzielności.

Wspólne życie i nauka służy w taki sam sposób dzieciom sprawnym jak i niepełnosprawnym, i jest dla nich korzystna.

Zebrała: mgr M. Wawrzyniak